

**SİSLİ
DAĞLARIN
ÖTESİNDE**

Karen Marie Moning

Çeviri
Özge Burçak Aydınalp

epsilon®

BELTANE

(Bahar)

*Çatal dilli yılanlar gördünüz
Görünmeyen dikenli kirpiler;
Semenderler ve kör kertenkeleler, hata etmeyin
Peri kraliçemize yaklaşmayı düşünmeyin.*

SHAKESPEARE, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*

GİRİŞ

İskoçya

1 Şubat 1513

Üvez ağaçlarının arasından yasemin ve sandal ağacı kokusu yayılıyordu. Çiğ tanecikleriyle sıırsıklam olmuş dalların üzerinde yalnız bir martı belirdi ve Morar'ın beyaz kumlarını aydınlatan gündeğumuna doğru süzüldü. Turkuaz gelgit, kaymaktaşı rengindeki kıyıya vurduğunda denizkızı kuyruğı tonlarında parıldıyordu.

Tuatha De Danaan'ın zarif kraliyet hanedanlığı bir uçtan bir uca zengin bir yeşillikle bezeliydi. Göz alıcı kırmızı ve limon rengi minderlerle kaplı gezinti arabaları çimemli tepeciğı donatmış, dışarıdaki çardağın etrafına yarım ay şeklinde sıralanmıştı.

“Senden bile yakışıklı olduğunu söylüyorlar,” dedi kraliçe, çardağının dibinde tembelce sere serpe uzanan adama.

“İmkânsız.” Adamın alaycı kahkahası bir peri rüzgâr-

rında çınlayan kesme kristaller gibi çınladı. “Diyorlar ki erkekliği yarı yarıya sertleştiğinde bir aygırı kışkandırabilirmiş.” Kraliçe yarı kapalı göz kapaklarının altından dalgınlaşan erkeklerine baktı.

“Belki bir fareyi,” diyerek dudak büktü ayaklarının dibinde yatan adam. Zarif parmakları havada ufak bir aralığı ölçtü ve kıkırdayışı sisi delip geçti.

“Tamamen sertken de bir kadının aklını çeler, ruhunu çalarmış.” Kraliçe rengârenk bir muziplik ateşiyle parıldaayan gözlerini saklamak için uzun kirpiklerini indirdi. *Erkeklerim ne kadar da kolay kışkırtılıyor böyle!*

Adam gözlerini devirdi ve kibirli yüzünü tiksinti kapladı. Bağdaş kurup denize baktı.

Ancak kraliçe buna kanmadı, ayaklarının dibindeki adam fazlasıyla mağrurdu ve tahriklerine görünmeye çalıştığı kadar dayanıklı değildi.

“Onu kışkırtmayı bırak kraliçem,” diye uyardı Kral Finnbeara. “Egosu zedelendiğinde soytarı nasıl olur biliyorsun.” Kraliçesinin kolunu sakinleştirircesine okşadı. “Onunla yeterince uğraştın.”

Kraliçenin gözleri düşünceli bir edayla kısıldı. Bir an için intikam yolundan dönmeyi gözden geçirdi. Erkeklerine tartan bir bakış attığında bu düşüncesini göz ardı etti, çünkü geçen gece geç saatlerde kulak misafiri olduğu konuşmalarının acı verici detaylarını hatırlamıştı.

Söyledikleri affedilmezdi. Kraliçe başka bir kadınla kıyaslanıp da yetersiz bulunacak biri değildi. Dudakları belli belirsiz gerildi. O benzersiz narinlikteki eli bir yumruk oldu. Sonraki sözlerini sarf etmeden önce özenle seçti.

“Ama ben hakkında tüm söylenenlerin doğru olduğunu gördüm,” dedi kraliçe mırlar gibi.

Bu beyanı, takip eden sessizlikte havada asılı kaldı, çünkü kesik hazmedilemeyecek kadar derindi. Yan tarafındaki kral ve ayaklarının dibindeki soytarı huzursuzca kıpırdandı. Tam kraliçe söylemek istediğini yeterince sertçe ifade edemediğini düşünmeye başlamıştı ki iki adam da aynı anda oltaya geldi.

“Kimmiş bu adam?”

Perilerin kraliçesi Aoibheal, memnun tebessümünün bir esneyişin ardına saklayıp erkeklerinin kıskançlığından kana kana içti. “Ona Hawk* diyorlar.”

* İng. Hawk atmaca anlamına gelmektedir. (ç.n.)

1. Bölüm

İskoçya

1 Nisan 1513

Sidheach James Lyon Douglas, Üçüncü Dalkeith Lordu, odada ağır adımlarla yürüyordu. Su damlacıkları ıslak saçından süzülüp geniş göğsüne düşüyor ve karnındaki bir çift kas tepeciğinin ortasında birikinti oluşturuyordu. Ay ışığı açık pencereden içeri sızıp bronz tenine gümüş bir parıltı katıyor, dökme çelikten yapılmış bir heykelmiş illüzyonu yaratıyordu.

Arkasındaki küvet soğumuş ve orada unutulmuştu. Yataktaki Esmerelda da soğumuş ve unutulmuştu, bunu biliyordu.

Ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Benim için fazla yakışıklı, diye düşündü Esmerelda. Ancak azizler biliyordu ya, adam zehirliydi, vücudundan uzun soğuk bir yudum almak da zehrinin tek tedavisiydi. Onu elde etmek için yaptığı şeyleri düşündü, yatağını

paylaşmak ve bir de - Tanrı onu affetsin - orada kalabilmek için yapacaklarını...

Ondan neredeyse bu yüzden nefret edecekti. Kendinden de bu sebepten nefret ediyordu zaten. *O benim olmalı*, diye düşündü. Geniş odada, tepesinde altı metre yükseklikte bir kemerle birleşen yivli taş sütunların arasındaki pencereye doğru ağır ağır yürüyüşünü izledi.

Esmerelda arkasından bakarken dudaklarını büktü. Bir kalede böyle büyük, geniş açıklıklar bırakmak aptalca ya da cahilceydi. Ama insan devasa kaz tüyü bir yataкта yatıp, güllerle kaplı kemerin üzerinde ışıldayan yıldızlarla bezenmiş kadifemsi göğü izliyorsa bunun ne önemi vardı ki?

Bu gece var gücüyle içine girerken, sadece onun sahip olabileceği türden taş kadar sert erkekliğiyle sonsuz açlığını ateşlerken de göğü baktığını görmüştü.

Esmerelda onun bedeninin altında daha önce hiç tatmadığı bir zevkle inlerken lanet adam öylece dışarıya bakıyordu - sanki yanında kimse yokmuş gibiydi.

Yıldızları mı sayıyordu?

Düşüp uyuyakalmamak için sessizce müstehcen mısralar mı mırıldanıyordu?

Onu kaybetmişti.

Hayır, Esmerelda yemin etti, onu *asla* kaybetmeyecekti.

“Hawk?”

“Hmm?”

Titreyen parmaklarıyla lavanta renkli ipek çarşafı düzeltti. “Yatağa dön Hawk.”

“Bu gece huzursuzum tatlım.” Soluk renkli, büyük, mavi bir çiçek sapıyla oynuyordu. Yarım saat önce nemli yapraklarını ipeksi teninde gezdirmişti.

Hâlâ enerjisi olduğunu açıkça söylediğinde Esmerel-

da irkilmisti. Kendisi uyuklu bir doygunluk hissederken, onun vücudunun hâlâ baştan aşağı kıpır kıpır bir canlılıkla titreştiğini görebiliyordu. Bu adamın büyüdü bir tatmin hissi içinde uyuklaması için nasıl bir - ya da kaç - kadın gerekiyordu?

Kız kardeşi onu daha fazla mı tatmin etmişti? Yatağını sıcak tutan kardeşi bir yol mu bulmuştu?

“Kardeşimden iyi miyim?” Kelimeler ağzından kendini tutamadan döküldü. Dudağını ısırıp endişeyle cevabını bekledi.

Sözleri onun puslu bakışlarını yıldızlı geceden koparmış, geniş yatak odasında dolanıp ihtiraslı, kuzguni saçlı çingeneye yöneltmişti. “Esmerelda,” diye azarladı adam yumuşak bir sesle.

“Daha iyi miyim?” Boğuk, kısık sesi hırçın bir tınıya bürünmüştü.

Hawk iç geçirdi. “Bunu daha önce konuşmuştu- ”

“Ama bana hiç cevap vermedin.”

“Kendini kıyaslamayı bırak tatlım. Aptalca olduğunu biliyorsun...”

“Sen beni yüzlercesi hatta binlercesiyle kıyaslarken, ben nasıl kendi kardeşimle kıyaslamayayım?” Işıldayan gözlerinin üstündeki düzgün kaşları çatıldı.

Hawk bir kahkaha patlattı. “Ya sen beni kaç kişiyle kıyaslıyorsun sevgili Esmerelda?”

“Kardeşim benim kadar iyi olamaz. Neredeyse bir *bakire* sayılırdı.” Kelimeyi ağzında kötü bir tat bırakmış gibi tükürerek söylemişti. Hayat, bekârete değer verilemeyecek kadar belirsizdi. Şehvet her yönüyle Rom kültürünün sağlıklı bir parçasıydı.

Hawk onu uyarırcasına elini kaldırdı. “Dur. Hemen.”

Ama Esmerelda yapamadı. Suçlamayla dolu o zehirli sözcükler, pagan kanına şarkılar söyleten tek erkeğe karşı hızla ve öfkeyle döküldü. Bacaklarının arasındayken hissettiği sıkıntı, bu gece Hawk'ın mükemmel yüzüne de yansımıştı. Aslında birçok gecedir böyleydi.

Hawk öfkesine sessizlikle karşılık verdi, Esmerelda dinlenmek için durduğunda yeniden pencereye döndü. Yalnız bir kurdun uluması geceyi bölünce, içinde karşılık vermek isteyen bir haykırışın büyüdüğünü hissetti.

Esmerelda onun sessizliğinin aynı zamanda vedası olduğunu biliyordu. Reddedilme ve aşağılanmanın acısıyla yatağında titreyerek uzandı - bir daha asla girmesini istemeyeceğini bildiği o yatakta.

Esmerelda onun için cinayet işlerdi.

Dakikalar sonra yatağın yanındaki masadan aldığı gümmüş kamayla üstüne atladığında yapmayı planladığı da tam olarak buydu işte. Eğer Hawk şaşırılmış görünseydi, Esmerelda intikam yemini etmeden oradan ayrılabilirdi. Bir an için panik yapsaydı, hatta *üzülseydi*.

Ancak Hawk bu duyguların hiçbirini göstermedi. Kursesuz yüzü kahkahayla aydınlandı, hiç çaba sarf etmeden dönüp Esmerelda'nın kolunu yakaladı ve kamayı açık pencereden dışarı fırlattı.

Lanet adam yalnızca gülmüştü.

Ve Esmerelda onu lanetledi. Doğmuş ve ileride doğacak olan çocuklarını da.

Hawk onu öpücüklerle susturduğunda, hain bedeni dokunuşuyla erirken Esmerelda dişlerinin arasından lanet okudu. Hiçbir erkek böyle yakışıklı, erişilmez ve de böylesine korkusuz olmamalıydı.

Hiçbir erkek Esmerelda'yı yüz üstü bırakamazdı.

Hawk'ın onunla işi bitmişti ama onun Hawk'la işi bitmemişti. Onunla işi asla bitmeyecekti.

“Senin suçun değildi Hawk,” dedi Grimm. Dalkeith'in çakıl taşlarıyla bezeli terasında oturmuş, tamamen erkeksi bir mutluluk içinde şarabını yudumluyor ve ithal tütün içiyorlardı. Sidheach James Lyon Douglas mükemmel çenesini mükemmel eliyle sıvazladı, tıraş olduktan sadece birkaç saat sonra çıkan mükemmel sakalının gölgesi sinirine dokunuyordu.

“Anlamıyorum ki Grimm. Benimle olmaktan zevk aldığı sanıyordum. Neden beni öldürmek istesin ki?”

Grimm kaşını kaldırdı. “Hawk sen kadınlara yatakta ne yapıyorsun böyle?”

“İstediklerini veriyorum; fantezilerini. Tutkulu kanım ve bedenim her dileklerine amade.”

“Peki kadınların fantezilerini nereden biliyorsun?” diyerek Grimm merakını dile getirdi.

Dalkeith Kontu usulca güldü, kadınları çıldırttığını bildiği çarpıcı, gürültülü bir mırıltıydı.

“Ah, Grimm, tüm bedenimle dinlemen lazım. Kadınlar gözleriyle anlatır, farkında olsalar da olmasalar da. Sessiz çığılıkları seni yönlendirir. Bedenin gizli devinimleriyle, o enfes kıvrımlarının ardında mı yoksa önünde mi olmanı istediğini anlarsın. Yumuşak mı yoksa sert mi; nazik bir sevgili mi yoksa bir canavar mı aradığını anlarsın. Dudaklarının öpülmesini mi istiyor yoksa vahşice tüketilmek mi, göğüslerinin- ”

“Yeter anladım.” Grimm lafını kesip yutkundu. Koltu-

ğunda kımıldayıp üst üste attığı bacaklarını açıp yeniden bacak bacak üstüne attıktan sonra kiltini çekiştirirdi. Sonra bacaklarını yeniden açıp iç geçirdi. “Ya Esmerelda? Onun fantezilerini anladın mı?”

“Hem de fazlasıyla. Bir tanesi Leydi Hawk olmalı.”

“Bunun mümkün olmadığını biliyor olmalı Hawk. Herkes Kral James nişanını ilan ettikten sonra evli sayıldığını biliyor.”

“Yani ölü sayıldığımı. Bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

“Vakit yaklaşıyor Hawk. Sadece konuşmayacaksın, bir şeyler yapman da gerekecek - mesela gidip karını almak gibi. Zaman azalıyor. Yoksa umurunda değil mi?”

Hawk, Grimm’in tarafına sert bir bakış attı.

“Sadece kontrol ediyorum, o kadar. Şunun şurasında on beş gün var, unuttun mu?”

Hawk gözlerini ışıl ışıl geceye çevirdi, gök parlayan yıldızlarla kaphydı.

“Nasıl unutabilirim ki?”

“Sence Comyn’in kızıyla evlenmezsen James tehditlerini gerçekleştirir mi?”

“Kesinlikle,” dedi Hawk düz bir sesle.

“Senden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum.”

Hawk’ın yüzünden alaycı bir gülümseme geçti. James’in ondan neden nefret ettiğini biliyordu. Otuz yıl önce Hawk’ın annesiyle babası, James’i o kibirli ruhunun en dibine kadar aşağılamıştı. James intikamını alamadan Hawk’ın babası ölünce, kral da Hawk’ı düşman bellemişti.

On beş uzun yıl boyunca James, Hawk’ın hayatının her aşamasını kontrol etmişti. Hizmet yemininin bitmesine günler kala, James gelecek yıllarını da kontrol edebilmek

için bir plan hazırlamıştı. Kralın hükmüne göre, Hawk tanımadığı ve istemediği bir kadınla evlenmek zorundaydı. Oldukça çirkin ve kuşkusuz deli olduğu söylenen gözden uzak bir kız kurusuyla. Bu Kral James'in çarpık ömür boyu hapis anlayıştıydı. "Kralların düşüncelerine kimin akli erer ki dostum?" Hawk kaçamak bir cevapla konuyu kapadı.

İki adam uzun süre sessizce oturdu, ikisi de kadifemsi göğe bakarken farklı sebeplerden derin düşüncelere dalmıştı. Bahçede bir baykuş usulca öttü. Ağustos böcekleri bacaklarını tatlı bir konçertoyla birbirine sürttü. Yıldızlar parlayıp gecenin mavi siyah gök kubbesinde ışıldadı.

"Bak. Bir tanesi kayıyor. Orada Hawk. Sence ne demek bu?" Grimm semadan aşağı düşen beyaz bir zerreciği işaret etti, ardında parıldayan süt beyazı bir iz bırakıyordu.

"Esmerelda böyle kayan bir yıldız görünce dilek tutarsan dileğinin gerçekleşeceğini söylüyor."

"Şimdi dilek tuttun mu?"

"Boş laf." Hawk dudak büktü. "Hayalperest bir kızın aptalca romantik saçmalıkları." Elbette dilek tutmuştu, hem de son zamanlarda ne zaman kayan bir yıldız görse yapmıştı bunu. Hep aynı dilek. Ne de olsa zaman *yaklaşıyordu*.

"Eh, ben deniyorum." Grimm homurdandı, Hawk'ın alaycılığından etkilenmemişti. "Dilerim ki..."

"Söyle Grimm, dileğin nedir?" Hawk merakla sordu.

"Seni ilgilendirmez. Sen inanmıyorsun."

"Ben mi? Binlerce insanı şiirleri ve cazibesıyla büyüleyen ebedi romantik, hiç o sevimli kadını şeylere inanmıyor olabilir miyim?"

Grimm arkadaşına uyarıcı bir bakış attı. "Dikkat et Hawk. Onlarla alay ederken ayağınızı denk al. Bir gün bir

kadını gerçekten kızdırabilirsin. O zaman ne yapacağını da *bilemezsin*. Şimdilik o harika gülümsemene tav olabilirler-

” “Bunun gibi yani.” Hawk kaşını kaldırıp gülümsedi, hedefindeki kadının aynı zamanda kalbindeki tek güzel olduğunu anlatan ifadesi ve uyku mahmuru gözleri tam bir bütün oluşturuyordu. O kalp ki içinde yalnızca tek kişiye yer vardı - Hawk’ın kollarında o sırada kim varsa ona.

Grimm sahte bir tiksintiyle başını salladı. “Bunu çalışıyorsun, değil mi? Kesin öyledir. Haydi, itiraf et.”

“Elbette çalışıyorum. İşe de yarıyor. Sen olsan prova yapmaz mıydın?”

“Kadın avcısı.”

“Hı-hım.” Hawk onu onayladı.

“İsimlerini hatırlıyor musun bari?”

“Beş binin her birini.” Hawk sırtışını şaraptan bir yudum alarak sakladı.

“Alçak. Ahlaksız.”

“Düzenbaz. Zampara. Aşağılık. Ha, bak bu güzel: Şehvetperest!” diyerek Hawk ona yardımcı oldu.

“Neden içini göremiyorlar?”

Hawk omzunu silkti. “Benden aldıkları kadarı hoşlarına gidiyor. Dışarıda birçok aç kadın var. Onları, sırf iyi niyetimden dolayı reddedemem. Sonra aklım kalır.”

“Ben aklının nerede kaldığını gayet iyi biliyorum sanırım,” dedi Grimm soğuk bir sesle. “Bir gün orası başını büyük derde sokacak.”

“Ne diledin Grimm?” Hawk her zamanki gibi söz kadınlara gelince takındığı umarsız tavıyla uyarıyı duymazdan geldi.

Grimm’in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Seni

istemeyen bir kadın. Çok güzel, hatta dünyanı sarsacak kadar güzel bir kadın, nükteli ve akıllı da olacak. Mükemmel bir yüze ve mükemmel bir vücuda sahip olacak, mükemmel dudaklarında da sana özel mükemmel bir 'hayır' olacak benim çok-mükemmel-dostum. Bir de bu savaşı izleyebilmeyi diledim.”

Hawk ukalaca gülümsedi. “Öyle bir şey *asla* olmayacak.”

Çam ağaçlarının arasından tatlı tatlı esen rüzgâr, yasemin ve sandal ağacı kokusuyla bedensiz bir ses taşıdı. Sonra gülererek iki adamın da duymadığı şu sözleri söyledi: “*Sanırım bu ayarlanabilir.*”